

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: D. T.
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. prosince 2019, č. j. OAM-483/LE-LE05-LE05-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobu namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., po azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl jako zjevně nedůvodnou.
- I. Obsah žalobních bodů
2. Žalobce se domáhal zrušení shora napadeného rozhodnutí a v podané žalobě uvedl, že má v Praze přítelkyni a malou dceru, u které chce oficiálně uznat otcovství a společně se svou přítelkyní zde založit plnohodnotnou rodinu, kterou by chtěl i finančně zajistit. Takový

postup však jeho rodné zemi, kterou je Gruzie, není možný. Ekonomiky obou zemí jsou nesrovnatelné, což má odraz v dosažených výdělcích pro jednotlivé osoby. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zdravotní omezení. Požádal o pochopení jeho situace a vstřícnost při rozhodování o jeho žádosti.

II. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k podané žalobě konstatoval, že žalobce pouze opakuje důvody, na základě kterých podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a se kterými se již správní orgán vypořádal. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádný relevantní důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce navíc pochází z Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se tak plně opírá o platnou legislativu.
4. Žalovaný odkázal na své vydané rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a uzavřel, že chce-li žalobce na území České republiky žít a mít plnohodnotnou rodinu, musí pro tyto účely použít jiné legislativy, nikoli zákona o azylu.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když účastníci řízení vyslovili s tímto postupem souhlas (ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy). Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 11. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o tuto ochranu v České republice proto, že mu v Gruzii hrozí nebezpečí, v ČR má přítelkyni a dceru a chce, aby zde získal legální trvalý pobyt a mohl zde žít. Uvedl, že v ČR zůstal nelegálně a ztratil cestovní doklad a nové doklady si nezvládl pořídit. V Gruzii jej dle jeho slov nic nečeká a nemůže se tam vrátit. Dodal, že potřebuje čas a legální pobyt, aby si vyřídil sloučení rodiny, aby jeho dcera nezůstala bez otce a aby prokázal analýzou DNA, že jde o jeho dceru.
7. Dále ze správního řízení vyplynulo, že dne 29. 11. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělil, že je občanem Gruzie, křesťanského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení a s politikou nemá nic společného. Je svobodný, má však družku a nezletilou dceru žijící v Praze, obě ukrajinské státní příslušnosti. Dále konstatoval, že v Gruzii žil v Batumi, v dubnu 2018 odletěl do Kyjeva a poté jel ke své přítelkyni do Lvovské oblasti a po dvou dnech pokračoval již spolu s ní do Berlína, Švýcarska a Francie. Nakonec přijel v květnu 2018 do České republiky. Tehdy měl svůj gruzínský pas, který je již propadlý. Sdělil, že v České republice pobýval již v letech 2015 a 2016, ale pak se vrátil do Gruzie, V současnosti nemá žádné vízum ani povolení k pobytu a nikdy nežádal o mezinárodní ochranu. Prohlásil, že jeho zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zdravotní problémy. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil skutečnost, že dostal vyhoštění, ale on chce tady zůstat a žít zde, protože má tady přítelkyni a dítě a chce zařídit, aby jeho dcera měla jeho příjmení a aby byl zapsán jako její otec. Dále uvedl, že důvody jeho žádosti jsou i ekonomické, neboť v Gruzii je špatná situace. Pokud by byla lepší, vzal by rodinu tam.

8. Dále krajský soud zjistil, že dne 29. 11. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka. V něm uvedl, že při odjezdu ze své vlasti neměl žádné potíže. Vlast opustil proto, že chtěl jet za přítelkyní a dcerou na Ukrajinu. Nechtěl tam však zůstat, chtěl odjet do České republiky, zařídit si tu pracovní povolení a pracovat zde a žít. Na Ukrajině i v Gruzii se nedá dobře vydělat. Ve své vlasti pracoval jako autolakýrník, vydělal si 200 USD a na internetu si přečetl, že v ČR je možné si s touto profesí vydělat 50 000 Kč měsíčně. V Gruzii měl finanční potíže. Navíc ve své vlasti pracoval od rána do večera, kdežto v ČR může mít pracovní dobu jen do 16 hod. Za důvod své žádosti označil to, že chce zde žít se svou sloučenou rodinou. Na dotaz žalovaného, aby vysvětlil, co myslel svým původním tvrzením, že se v Gruzii obává nebezpečí, uvedl, že tam má svého osobního nepřítele, vzájemně se nenávidí kvůli půjčeným penězům a dopadlo by to tak, že jeden druhého by mohl zabít. Tuto situaci žalobce neřešil přestěhováním v rámci Gruzie, neboť jak uvedl, před problémy se neutíká. Bojí se, že by se neovládl a mohl by udělat nějakou chybu a nechce skončit ve vězení za to, že někoho zabije.
9. Z průběhu správního řízení dále krajský soud zjistil, že žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, které přesně specifikoval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Je rovněž zřejmé, že žalobce byl v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí. Ke sděleným informacím se blíže nevyjádřil a nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodování.
10. Postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí hodnotil krajský soud na základě jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil žalovaný dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že v Gruzii kromě finančních problémů nikdy žádné problémy neměl a zemi opustil pouze z důvodu zabezpečení společného soužití se svojí ukrajinskou partnerkou a dcerou a v neposlední řadě i kvůli možnosti vyššího výdělku v České republice. Je přitom zřejmé, že žalobce nebyl v zemi původu vystaven žádnému negativnímu jednání ze strany státních orgánů či policie. Lze tedy nepochybně konstatovat, že podmínky ust. § 12 a § 14a zákona o azylu nebyly v jeho případě naplněny. Žalovanému tedy nezbylo, než na daný případ aplikovat pouze shora vzpomínané ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, když žádost vykazovala znaky zjevné nedůvodnosti. Postup žalovaného lze označit za zákonný. Lze rovněž uvést, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně se všemi důvody svého postupu ve smyslu ust. § 16 zákona o azylu vypořádal, jeho právní závěry jsou zákonné a přezkoumatelné.
12. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že v souladu s ust. § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krajský soud odkazuje na názory žalovaného, dle něhož: „*Gruzie je stabilní demokratický stát s parlamentním zřízením, v němž obecně a*

soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, obyvatelé zde nejsou vystaveni žádné hrozbě z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a ani ji její občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se ochrany práv občanů před nezákonnými zásahy státní moci i soukromých osob a účinných opravných prostředků a umožňuje činnosti právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování a ochrany lidských práv a obecné zákonnosti, a to jak domácím, tak mezinárodním.“

13. Lze tedy konstatovat, že v případě žalobce je možno Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu.
14. Krajský soud konstatuje, že žalobcem uváděné důvody, které jej vedly k opuštění vlasti, nelze podřadit v žádném případě pod zákonné důvody pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 shora vzpomínané právní úpravy, tedy pod pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Lze současně souhlasit s názorem, že žalobce rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újme ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobci nebyl ve vlasti uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí, nehrozí mu rovněž nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani žádná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu. Nelze rovněž dovodit, že by vycestování žalobce do země původu představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
15. Z uvedených důvodů musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
16. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně